

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci

žalobkyně: L. K.
bytem X

zastoupené Mgr. Zdeněk Rumplík, advokát
sídlem Dlouhá 300, 763 21 Slavičín

proti
žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje
sídlem třída Tomáše Bati 21, 760 01 Zlín

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2024, č. j. KUZL 1579/2024, sp.
zn. KUSP 107019/2023 PŽÚ,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) brojila žalobkyně proti výše citovanému rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené

rozhodnutí“). Tím žalovaný rozhodl o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Magistrátu města Zlína, odboru právního (dále jen „správní orgán I. stupně“ nebo „prvostupňový orgán“), ze dne 18. 10. 2023, č. j. MMZL 206269/2023, sp. zn. MMZL 123802/2023 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“ nebo „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“), tak, že (i) v souladu s § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), změnil (upřesnil) rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve výrokové části I. v popisu skutku ve výroku o vině a (ii) v souladu s § 90 odst. 5 s. ř. rozhodnutí o přestupku ve výrocích II. a III. potvrdil.

2. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 3 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o některých přestupcích“), kterého se měla dopustit tím, že *„v blíže neurčené době, nejméně však v květnu 2023, ve X, úmyslně a opakovaně neoprávněně vstupovala a chodila po pozemcích p. č. XA a XB ležících v katastrálním území X, a to i přes výslovný nesouhlas vlastníka pozemků L. Z.. Tímto jednáním se žalobkyně dopustila vůči majiteli uvedených pozemků schválnosti ve smyslu shora citovaného ustanovení.“*
3. Ve výroku napadeného rozhodnutí byl výrok o vině ze spáchání přestupku změněn v popisu skutku tak, že přestupkové jednání spočívalo v *„úmyslném jednání spočívajícím ve schválnosti, když v blíže neupřesněnou dobu nejméně ode dne 1. 5. 2023 do dne 31. 5. 2023 ve X, opakovaně neoprávněně vstupovala a chodila po pozemcích p. č. XA a p. č. XB v k.ú. X, a to i přes nesouhlas vlastníka pozemků L. Z.“*
4. Za uvedený přestupek uložil prvostupňový orgán žalobkyni podle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 7 odst. 4 písm. b) zákona o některých přestupcích, pokutu ve výši 1 000 Kč. Zároveň byla žalobkyni prvostupňovým rozhodnutím uložena povinnost k náhradě nákladů správního řízení v paušální částce 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

5. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný obsáhle zrekapituloval průběh přestupkového řízení a shrnul obsah správního spisu. Poté se vyjádřil k jednotlivým odvolacím námitkám.
6. Žalovaný se ztotožnil se závěrem o vině žalobkyně, neboť daný závěr má oporu v provedeném dokazování. Z prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že správní orgán I. stupně vycházel nejen z výpovědí žalobkyně a předvolaných svědků, ale i z doložených fotografií.
7. V řízení bylo nepochybně prokázáno, že žalobkyně opakovaně a neoprávněně přecházela přes pozemky ve vlastnictví L. Z. (dále jen „soused“). K uvedenému jednání se žalobkyně přiznala, přičemž dle svých tvrzení byla přesvědčena o oprávněnosti svého jednání, neboť jinak se ke své zahrádce na pozemcích p. č. XC a XD v k.ú. X nemá šanci dostat. S takovou obhajobou se žalovaný s ohledem na katastrální mapu daného území neztotožnil. Je totiž jasné patrné, že pozemek p. č. XE přímo sousedí s dalšími pozemky, jež má žalobkyně ve spoluvlastnictví se svým manželem. Přes své pozemky je tudíž žalobkyně schopna se dostat jak k pozemku p. č. XE, tak i pozemkům p. č. XC a XD, aniž by byla nucena přecházet přes pozemky svého souseda.

8. Žalovaný konstatoval, že pozemky p. č. XA a p. č. XB, přes něž žalobkyně procházela, nejsou zatíženy věcným břemenem cesty, které by žalobkyni opravňovalo ke vstupu na tyto pozemky. Soused žalobkyně proto nebyl povinen jednání žalobkyně strpět. Vzhledem k tomu, že žalobkyně i přes jeho výzvu (upozornění) i nadále přes pozemky přecházela, nelze její jednání vyhodnotit jinak než jako jednání naschvál.
9. Pouze z formálních důvodů pak žalovaný změnil rozhodnutí o přestupku ve výroku o vině tak, že upřesnil časové vymezení skutku a současně upustil od kvalifikace jednání jako pokračujícího přestupku. Jelikož žalovaný vyhodnotil odvolací námitky jako nedůvodné, rozhodl o odvolání žalobkyně způsobem uvedeným výše.

III. Žaloba

10. Žalobkyně má prvostupňové i napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť se v posuzovaném případě schválnosti nedopustila.
11. Přitom namítala, že správní orgány jsou povinny respektovat vlastnické a užívací vztahy v dané lokalitě. K uváděné absenci věcného břemene cesty na pozemcích p. č. XA a p. č. XB uvedla, že správní orgány nemohou oprávněnost jejího vstupu na pozemky hodnotit pouze dle toho, zda jsou pozemky zatíženy věcným břemenem, či nikoliv. Pozemek totiž může být zatížen i věcným břemenem, které dosud není vyznačeno v katastru nemovitostí.
12. V žalobě žalobkyně obsáhle vylicila vlastnické a užívací vztahy k pozemkům v místě přestupku, přičemž mj. uvedla, že L. D. měla se svým otcem P. D. (předchozí majitelé) uzavřenou smlouvu o věcném břemenu přes pozemky p. č. XA a p. č. XB, již však nepodali na katastrální úřad. L. D. zároveň od roku 2011 pravidelně používala pozemky p. č. XA a p. č. XB pro přístup na své pozemky p. č. XC a p. č. XD. Poté, co manžel žalobkyně od L. D. oba uvedené pozemky odkoupil, žalobkyně se svým manželem pouze pokračovala ve využívání pozemků p. č. XA a p. č. XB tak, jak to dříve činila právě původní majitelka paní D.
13. Jelikož byly pozemky p. č. XA a p. č. XB vždycky využívány jako přístupová cesta k pozemkům p. č. XC a p. č. XD, nelze jednání žalobkyně hodnotit jako schválnost. Z toho důvodu žalobkyně navrhla, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

14. Ve svém vyjádření ze dne 22. 4. 2024 žalovaný popřel důvodnost žalobních námitek a setrval na správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí.
15. Žalovaný zdůraznil, že vstup žalobkyně na pozemky p. č. XA a p. č. XB shledal neoprávněným proto, že z katastru nemovitostí nebylo zjištěno, že by příslušné pozemky byly zatíženy věcným břemenem ve prospěch pozemků žalobkyně. O existenci smlouvy o zřízení věcného břemene mezi dřívějšími vlastníky pozemků p. č. XA a XB a p. č. XC a XD se přitom žalobkyně zmínila až v podané žalobě. Ve správním řízení pouze odkazovala na zaužívaní průchodu přes dané pozemky s tím, že se k vlastní zahrádce jinak nedostane. Ani tvrzení, že přes uvedené pozemky chodila původní majitelka pozemků p. č. XC a p. č. XD L. D., však nemůže jednání žalobkyně obhajovat.

16. Dle žalovaného jednání žalobkyně vykazovalo znaky schválnosti, neboť bylo hrubé a způsobilé podstatným způsobem narušit občanské soužití. Inkriminované jednání přesáhlo rámec pouhé nevhodnosti, poněvadž přes pozemky svého souseda žalobkyně chodila i přes jeho nesouhlas a na upozornění reagovala tak, že přes pozemky bude chodit i nadále. Pro nedůvodnost žalovaný navrhl zamítnutí žaloby v celém rozsahu.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

17. Na základě oznámení přestupku PČR ze dne 7. 6. 2023 zahájil prvostupňový orgán s žalobkyní správní řízení pro podezření ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 3 zákona o některých přestupcích, jehož se měla dopustit tím, že opakovaně bez povolení vstupovala na sousední pozemky. Správní orgán I. stupně ve věci nařídil ústní jednání, v rámci něhož vyslechl žalobkyni a jejího manžela, jakož i jejího souseda a jeho manželku. Současně k důkazu provedl taktéž fotografie z místa přestupkového jednání, snímky z katastrální mapy dané lokality či informace o jednotlivých pozemcích ve vlastnictví žalobkyně a jejího manžela získané z katastru nemovitostí.
18. Žalobkyně využila svého práva k seznámení a vyjádření k podkladům ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. a k podkladům rozhodnutí se vyjádřila přípisem ze dne 14. 8. 2023, k němuž připojila i výpisy z katastru nemovitostí k pozemkům ve svém vlastnictví (či vlastnictví manžela) a nepodepsaný návrh smlouvy o zřízení služebnosti ze dne 6. 12. 2018. Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti němuž se žalobkyně včas odvolala. O odvolání žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím, jež je v současnosti předmětem přezkumu před krajským soudem.

VI. Posouzení věci krajským soudem

19. Krajský soud předně posoudil splnění podmínek řízení, přičemž shledal, že žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (zejm. § 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
20. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při zjišťování skutkového stavu krajský soud vycházel ze správního spisu předloženého žalovaným.
21. Soud ve věci rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
22. Žaloba **není důvodná**.
23. V nyní projednávané věci uznaly správní orgány žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku proti občanskému soužití dle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 3 zákona o některých přestupcích. Dle tohoto ustanovení se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že *úmyslně naruší občanské soužití tak, že se vůči jinému dopustí schválnosti*. Tu přitom správní orgány v případě žalobkyně spatřovaly v tom, že tato i přes výslovný nesouhlas a upozornění svého souseda na pozemky p. č. XA a p. č. XB v jeho vlastnictví „opakovaně vstupovala“ a využívala je jako přístupovou cestu ke svým dalším pozemkům.

24. Co se týče výkladu pojmů „*občanské soužití*“ a „*schválnost*“ ve smyslu shora citovaného ustanovení, interpretací obou těchto pojmů se ve své judikatuře opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Například již v rozsudku ze dne 2. 7. 2010, č. j. 7 As 12/2010-65 (veškerá judikatura Nejvyššího správního soudu je dostupná na www.nssoud.cz), přitom kasační soud s odkazem na odbornou literaturu a doktrínu konstatoval, že *schválnostmi* je třeba rozumět především skutky spočívající v hrubých, zřejmých a neoprávněných zásazích do pokojného života jiného v úmyslu tento stav narušit. Schválnost musí mít povahu hrubého jednání narušujícího občanské soužití. Z téhož rozsudku vyplývá, že *občanské soužití* lze obecně vymezit jako souhrn pravidel chování, jejichž zachování je nad rámec platných právních norem dle obecného názoru a přesvědčení nutnou podmínkou klidného a spořádaného soužití občanů v daném místě, čase a situaci (srov. k tomu též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2018, č. j. 7 As 258/2018-30). Na tomto výkladu uvedených pojmů Nejvyšší správní soud setrval i ve své recentní judikatuře (srov. např. usnesení ze dne 30. 5. 2024, č. j. 7 As 210/2023-29).
25. S ohledem na povahu nyní projednávané věci pak krajský soud rovněž zdůrazňuje, že na rozdíl od „běžného“ občanskoprávního sousedského sporu se v případě přestupků proti občanskému soužití – skutkovou podstatu schválnosti nevyjímaje – posuzuje to, zda bylo potřeba zásahu ze strany veřejné moci (srov. zde rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2011, č. j. 1 A 24/2010-22). Pokud je splněna skutková podstata přestupku (spjatá s vyšší intenzitou škození), nejedná se jen o spor civilní povahy, ale právě o přestupek, v němž již stát chrání veřejný zájem v podobě pokojného soužití (srov. zde např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2020, č. j. 6 As 68/2020-24, a v něm citovanou judikaturu).
26. Krajský soud předně uvádí, že v nyní posuzované věci není sporu o tom, že pozemky p. č. XA a XB, zapsané na LV č. X, ležící v katastrálním území X (670146), byly v době spáchání přestupku ve vlastnictví souseda žalobkyně. Právě tak není na základě provedeného dokazování sporné ani to, že žalobkyně na oba tyto pozemky nejméně v květnu 2023 opakovaně vstupovala a využívala je za účelem průchodu na pozemky p. č. XC a p. č. XD, jež se nacházejí ve vlastnictví jejího manžela. Tuto skutečnost, jakož i to, že si soused průchod žalobkyně přes své pozemky nepřál, potvrdila sama žalobkyně do protokolu při výpovědi před správním orgánem I. stupně dne 31. 7. 2023. Předmětem sporu v řešené věci je naopak existence právního titulu ke vstupu a následnému průchodu žalobkyně přes předmětné pozemky, neboť žalobkyně má za to, že ve všech případech byla ke vstupu na sousední pozemky oprávněna.
27. V této souvislosti žalobkyně namítala, že oprávněnost jejího vstupu na pozemky nelze hodnotit jen odkazem na skutečnost, zda disponuje věcným břemenem, či nikoliv, ale je třeba zohlednit též dosavadní užívací vztahy v dané lokalitě. Této námitce krajský soud nepřisvědčil. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že vlastnické právo je mimořádně chráněno a *per se* je považováno za nedotknutelné (čl. 11 LZPS). Rovněž správní soudy opakovaně poukazují na značnou míru ochrany vlastnického práva a zdůrazňují, že veškeré zásahy či narušení vlastnického práva musí být posuzovány přísně a vždy důkladně odůvodněny (srov. k tomu např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 5 As 3/2009-76, či ze dne 2. 5. 2012, č. j. 1 As 32/2012-42). Z těchto důvodů je proto třeba důsledně trvat na tom, aby žalobkyni svědčil ke vstupu na cizí pozemky jednoznačný a prokazatelný právní titul. Existenci takového titulu však žalobkyně ve správním ani soudním řízení žádným relevantním způsobem neosvědčila.

28. Pokud žalobkyně v žalobě argumentovala „*zaužíváním*“ průchodu přes pozemky ve vlastnictví svého nynějšího souseda, krajský soud souhlasí se správnými orgány, že dřívější způsob užívání pozemků jejich předchozími vlastníky není pro závěr o odpovědnosti žalobkyně za přestupek přímo nijak relevantní. Jinými slovy řečeno, skutečnost, že předchozí majitelka pozemků p. č. XC a p. č.p. č. XD L. D. za účelem vstupu na své pozemky pravidelně vstupovala i na pozemky p. č. XA a p. č. XB, jež se v té době nacházely ve výhradním vlastnictví jejího otce Petra Dvořáčka, který s jednáním své dcery souhlasil, resp. její jednání trpěl, není způsobilá bez dalšího založit oprávnění všech budoucích vlastníků pozemků p. č. XC a p. č. XD ke vstupu či jinému způsobu užívání pozemků p. č. XA a p. č. XB. Takové uspořádání užívacích vztahů má totiž striktně obligační základ a jako takové nezatežuje věc samotnou. Aby mohl být dřívější způsob užívání pozemků závazný i pro jejich budoucí vlastníky, bylo nutné, aby k jeho vymezení došlo prostřednictvím odpovídajícího institutu věcné právní povahy (*ius in re*).
29. Krajský soud tu považuje za nutné podotknout, že obecně pro naplnění skutkové podstaty tohoto přestupku není ani obligatorně v obdobných případech sousedských sporů třeba, aby došlo k neoprávněnému užívání (resp. vniknutí) na cizí pozemek. Schválnosti se nepochybně sousedé vůči sobě mohou dopouštět i tak, že vůbec na sousední pozemek nevniknou a nepřekročí tak mantinely svých užívacích práv. Postačí hrubé jednání směřující proti pokojnému stavu věcí či obtěžující chování, které naruší občanské soužití sousedů. Nicméně v dané věci, kdy schválnost měla spočívat zejména v tom, že žalobkyně opakovaně vstupovala na sousední pozemek i přes upozornění jeho vlastníka, že mu tato praxe vadí, je otázka legality vstupu žalobkyně do inkriminovaného prostoru relevantní.
30. Za situace, kdy z okolností posuzované věci nebylo sporu o tom, že současný vlastník pozemků p. č. XA a p. č. XB se vstupem žalobkyně na své pozemky nesouhlasil, tak byl zcela korektní požadavek správních orgánů, aby žalobkyně své oprávnění ke vstupu na uvedené pozemky prokázala existencí věcného břemene (cesty, stezky) zřízeného ve prospěch některého z jejich pozemků (či pozemků ve vlastnictví jejího manžela). Žádnou smlouvu či jiné obdobné ujednání, jež by prokazovalo vznik věcného břemene, však žalobkyně nedoložila. Současně ani z katastru nemovitostí nevyplynulo, že by (v minulosti) mělo dojít ke zřízení věcného břemene zatěžujícího pozemky p. č. XA a p. č. XB ve prospěch vlastníků pozemků p. č. XF, p. č. XG, p. č. XH, p. č. XE, p. č. XC či p. č. XD. Zdejší soud přitom zdůrazňuje, že veškeré údaje zapisované do katastru nemovitostí mají specifickou právní povahu a vyznačují se presumpcí správnosti (materiální publicitou). Proto z nich správní orgány mohly při posuzování přestupku žalobkyně vycházet a považovat je za správné, dokud nebude prokázán opak a jejich správnost zákonem předpokládaným způsobem zpochybněna.
31. Na tomto místě potom krajský soud nepřisvědčil ani námitce žalobkyně, že pozemek může být zatížen věcným břemenem, jež není doposud vyznačeno v katastru nemovitostí. K tomu soud uvádí, že pokud má věcné břemeno (věcné právní povahy) vyvolat zamýšlené právní účinky vůči třetím osobám, musí dojít k jeho zápisu do veřejného seznamu – katastru nemovitostí. V tomto ohledu má totiž zápis do katastru nemovitostí (vkladem) konstitutivní povahu, jelikož určité právo nevzniká automaticky již na základě smlouvy či jiné právní skutečnosti, ale až okamžikem zápisu do katastru. Pokud by přitom žalobkyně příslušný návrh na zápis věcného břemene cesty do katastru

nemovitostí podala, došlo by ještě před samotným zapsáním návrhu k vyznačení tzv. plomby, jež by o záměru žalobkyně zřídit věcné břemeno informovala. Ani v tomto ohledu však z katastru nemovitostí nic neplyne.

32. Pro doplnění pak krajský soud uvádí, že jeho náhled na posuzovanou věc z výše uvedených důvodů nemohou změnit ani v žalobě rozsáhle předestřené vlastnické a užívací vztahy v dané lokalitě, neboť z nich žádným způsobem nelze dovodit odpovídající právo z věcného břemene (ať už v podobě cesty, stezky či průhonu) v neprospěch vlastníka sousedních pozemků p. č. XA a p. č. XB ve prospěch kteréhokoli z pozemků ve vlastnictví žalobkyně, příp. jejího manžela.
33. V kontextu nyní posuzované věci je zcela bez významu existence věcného břemene zatěžujícího pozemek p. č. XF ve prospěch pozemků p. č. XC a p. č. XD. Obdobně se pak mezím této věci vymyká i otázka, zda současný vlastník pozemků p. č. XA a p. č. XB při vstupu (vjezdu) na své pozemky využívá i pozemek p. č. XH nacházející se ve spoluvlastnictví žalobkyně a jejího manžela, resp. jestli k jeho užívání disponuje patřičným oprávněním, či nikoli. Zmínku žalobkyně o tom, že mezi předchozími vlastníky pozemků p. č. XA a XB a p. č. XC a XD byla uzavřena dohoda o věcném břemenu, jež však nebyla podána na katastrální úřad, vnímá krajský soud jako ničím nepodloženou, která zároveň z povahy věci nemá dostatečný potenciál k tomu vstup žalobkyně na uvedené pozemky ospravedlnit (viz výše).
34. Konečně po prostudování správního spisu a posouzení okolností dané věci musí krajský soud odmítnout též námitku žalobkyně, že její jednání nelze kvalifikovat jako schválnost. Zdejší soud v souladu se správními orgány uvádí, že jestliže žalobkyně opakovaně i přes výslovný nesouhlas (upozornění) svého souseda L. Z. vstupovala a procházela přes pozemky nacházející se v jeho vlastnictví, přičemž před správními orgány uvedla, že v této činnosti přestat nehodlá, lze na její jednání nepochybně nahlížet jako na dostatečně hrubé se schopností narušit občanské soužití (sousedské vztahy). Jednání žalobkyně bylo nejen objektivně způsobilé zasáhnout do práv souseda, ale tento i subjektivně jednání žalobkyně vnímal jako obtěžující. Za této situace tedy krajský soud nemá vůči užité právní kvalifikaci jednání žalobkyně žádné výhrady.
35. Zdejší soud tak uzavírá, že žalobkyně svým jednáním naplnila pojmové znaky skutkové podstaty schválnosti. Správní orgány posoudily jednání žalobkyně komplexně a po skutkové i právní stránce zcela správně. Zdejší soud se plně ztotožnil s vypořádáním odvolacích námitek, protože o vině žalobkyně za přestupek nemá žádné pochybnosti.

VII. Závěr a náklady řízení

36. S ohledem na shora uvedené důvody neshledal krajský soud žalobu důvodnou, a proto rozhodl tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
37. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Žalovanému potom v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, resp. ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. ledna 2025

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce